

2. Рум'янцева К. Є. Теоретичні основи впровадження дистанційного навчання у професійну підготовку майбутніх економістів. *Дистанційне навчання як сучасна освітня технологія: матеріали міжвузівського вебінару*, м. Вінниця, 31 бер. 2017 р. С.38-40.

3. Штихно Л. В. Дистанційне навчання як перспективний напрям розвитку сучасної освіти. *Молодий вчений*. 2016. №6. С.489-493.

*Залюбовська Світлана Сергіївна,
кандидат економічних наук, доцент,
доцент кафедри фінансів, банківської справи та страхування,
Національна академія статистики, обліку та аудиту*

СОЦІАЛЬНИЙ ЗАХИСТ НАСЕЛЕННЯ: СУТНІСТЬ ТА СКЛАДОВІ

Питання соціального захисту в будь-який історичний період відіграло важливе значення, адже загальний економічний добробут кожної держави залежить від становища малозахисених верств населення. Кожна людина має право на соціальний захист, але сутністю гарантій права на соціальний захист є умови, що створюються державою для реалізації права на соціальний захист.

Сьогодні, формування державної політики соціально-економічного захисту населення набуває особливого значення. Сучасний її стан характеризується недосконалістю державного регулювання, відповідно нагальною необхідністю стає запровадження у практику розробки цільових програм системи індикаторів рівня життя населення, соціальних нормативів та стандартів. Без вироблення шляхів досягнення ефективної системи соціального захисту, який би відповідав міжнародним стандартам, неможливо розбудувати дійсну, а не декларативну соціальну державність в Україні. Тому питання проблем формування системи соціального захисту нерозривно пов'язані з процесом досягнення нашою державою орієнтирів, проголошених в Конституції, де України визнана демократичною, правовою і соціальною державою. Проблеми гарантування та реалізації цих положень є одними з найбільш актуальних стратегічних завдань нашої держави на сучасному етапі [1]. Реалізація соціальної політики стосовно будь-якої категорії громадян неможлива без здійснення їх соціального захисту, а соціальний захист в умовах ринкової економіки є важливою складовою соціальної політики та необхідним елементом функціонування держави.

Проблемам соціальної захищеності і соціального захисту населення присвячені роботи вітчизняних і зарубіжних авторів: М. Білинської, Н. Болотіна, Н. Волгіна, М. Кравченко, В. Мельнікова, Н. Рімашевської, Н. Стаховської, В. Ойкена, Р. Тітмуса, І. Ярошенко та ін.

Потреба в соціальному захисті населення з'явилася одночасно з виникненням людського суспільства, а розуміння сутності цього явища постійно змінювалося та вдосконалювалося.

У ХХІ ст. соціальний захист є предметом вивчення цілої низки наук – економічної теорії, соціології, філософії, соціального менеджменту, юриспруденції,

теорії управління, соціальної роботи і т.ін, кожна з яких, визнаючи сьогодні необхідність і значущість соціального захисту для суспільства, досліджує лише частину цього суспільного явища, проявляючи свою обмеженість, передусім у підходах до визначення даного соціально-економічного феномену.

В «Енциклопедії державного управління» зазначається, що соціальним захистом позначають увесь комплекс заходів, спрямованих на створення безпечного соціального середовища людини [2]. Ця система здебільшого спрямована на: дотримання прав людини та забезпечення соціальних гарантій гідного життя населення. Прихильники політекономічного підходу, визначають соціальний захист як наукову категорію, яка може відображати відносини щодо перерозподілу національного доходу з метою соціального захисту.

У такому контексті об'єктом соціального захисту є людина, зокрема її матеріальне або суспільне становище.

Аналізуючи власне наочне поле, юристи можуть розглядати соціальний захист як сукупність прав людини і юридичних гарантій по реалізації цих прав, економісти визначають це поняття як частину суспільного сектору або соціальної політики держави відносно населення, соціологи визнають його як необхідний соціальний інститут, соціальні працівники – як елемент своєї практичної діяльності відносно різних категорій населення і т. ін.. І часто ці точки зору перетинаються або навіть перетікають із науки в науку, хоча практично всі автори наголошують про різні наукові відмінності в підходах і формулюваннях до визначення концепту «соціальний захист» [3].

Водночас існує і ще ширше тлумачення міжнародного терміна «соціальний захист», під яке підпадають як традиційні системи соціального страхування і забезпечення, так і ті галузі соціальної інфраструктури, які сьогодні можна відносити до системи відтворення населення – це освіта, охорона здоров'я, суспільний транспорт, муніципальне житло, охорона навколишнього середовища. Розуміння встановлених конкретними дослідниками меж дозвол є нам розглядати як окремі випадки загальної теорії всі існуючі наукові точки зору в рамках відповідного їм історичного періоду еволюції соціального захисту або відповідних суб'єктно-об'єктних категорій [4].

Отже можемо бути впевненими, що соціальний захист мав на меті поліпшення морального та матеріального забезпечення соціально вразливих верств населення, подолання бідності та зниження міри розшарування суспільства. Перспективи подальших досліджень полягають у поглибленому вивченні та виробленні конкретних пропозицій щодо соціального захисту населення, спрямованих на забезпечення оптимального розвитку соціальних відносин та задоволення потреб суспільства як загалом, так і окремого громадянина [5].

Список використаних джерел

1. Конституція України. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр>.
2. Кравченко М. В. Соціальне забезпечення. Енциклопедія державного управління: у 8 т. Т. 1. Київ: НАДУ, 2011. С. 564.
3. Лукашевич М. П., Мигович І. І. Теорія і методи соціальної роботи: навч. посіб. 3-є вид., допов. і випр. Київ: МАУП, 2013. 168 с.
4. Соціальний захист населення України: монограф. Київ: НАДУ, 2009. 184 с.
5. Лаврухін В. В. Соціальний захист населення: понятійно-категорійний аналіз. URL: http://www.irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe?I21DBN=LINK&P21DBN=UJRN&Z21ID=&S21REF=10&S21CNR=20&S21STN=1&S21FMT=ASP_meta&C21COM=S&2_S21P03=FILE=&2_S21STR=Dutp_2014_1_9.

*Корнієнко Петро Сергійович,
кандидат юридичних наук,
доцент кафедри філософії
та соціально-гуманітарних дисциплін,
Національна академія статистики, обліку та аудиту*

ОКРЕМІ СУБ'ЄКТИ КОНСТИТУЦІЙНОЇ ПРАВОЗАХИСНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УТВЕРДЖЕННІ ПРАВ І СВОБОД ЛЮДИНИ

Права та свободи людини, їх утвердження, реалізація та захист цілком заслужено стали одним із ключових предметів конституційної правотворчої та правозастосовної практики у XXI ст. Цю тезу підтверджує й діяльність Конституційної комісії, яка іще в 2015 році визнала три ключові напрямки своєї роботи: реформа місцевого самоврядування на засадах децентралізації; удосконалення конституційних засад правосуддя та регулювання прав, свобод і обов'язків в Україні. І якщо перші два керунки конституційної реформи у 2015-2019 роках уже успішно втілені в Конституції та законах України, а також в реформах з децентралізації та правосуддя, то правозахисна реформа нині лише починає втілюватися в правові реалії сьогодення.

На сьогодні саме конституційний лад є одним із головних організаційно-правових гарантій реалізації прав людини. Він формується на основі неухильного дотримання Основного Закону та чинного законодавства. Серед організаційно-правових гарантій прав особи виділяють державу, як таку, Верховну Раду України, Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини, Президента України, Кабінет Міністрів України та інші органи виконавчої влади; суди загальної юрисдикції; Конституційний Суд України; органи нотаріату; адвокатура; органи прокуратури; органи та посадові особи місцевого самоврядування; політичні партії та правозахисні громадські об'єднання; міжнародні правозахисні організації тощо.